

Pan. kardinál pražský,
 Dominik DUKA,
 Arcibiskupský palác,
 Hradčanské náměstí 1,
 P r a h a
 110 00

Vážený pane kardinále,

po delší úvaze, rozhodla jsem se Vás oslovit ve věci,
 pro mne a naši rodinu stále velice citlivou !

Vědoma si, že nemohu a ani nechci celou záležitost
 jakýmkoliv způsobem ovlivnit, pokusím se být stručně .

V krutých 50tých letech minulého století byl naší
 statečné mamince, bolševickou tak zv. justicí, změněn trest smrti na
 dobu 25 let těžkého žaláře .V té době byl její velmi chatrný zdra -
 votní stav /následky věznění za nacismu v malé terezinské pevnosti/.
 12.6.1956 zemřela v pankráčské věznici v Praze, což bylo mně a mé
 babičce, její matce, s kterou jsem v té době žila, oznámeno v noci
 z 13 na 14/6 1956, příslušníkem tehdejšího "SNB". Žily jsme na Moravě
 a pro babiččin vyšší věk odjela jsem ihned ráno sama, do Prahy, domní -
 vejíc se předání ostatků apřipravení případného pohřbu. V té době
 mně bylo 21 let. Netušila jsem co mne čekalo "na Pankráci"?! Bez jaké -
 koliv informace mne poslali do ruzvňské věznice, kde se vše opakovalo
 s tím, že na tehdejší policejní stanici v Hybernské ulici - možná,
 mne oznámí bližší !? Tam jsem se nedostala dále než na vrátnici, kde
 mne odbyli tím, že ostatky maminky vydány, a ^{nebudou} ani kde budou uloženy!!
 Když jsem v naprosto skleslém stavu vycházela, před budovou prošel
 kolem mne muž v civilu a nenápadně mně sdělil : "Jděte do Dáblíc"!

Tedy jsem netušila co "Dáblíce" znamenají a kde se
 nacházejí ! Když jsem se tam nakonec dostala a za branou oslovila
 člověka, který jak se ukázelo byl správcem i hrobníkem hřbitova
 a ten, když mne vyslechl a asi uvážil v jaké jsem situaci a po delším
 váhání a mém ujištění naprosté mlčenlivosti, mne uvedl do malé kance -
 láře, kde otevřel objemnou knihu^s plánky a čísla šachet při levé části
 zdi hřbitova a u čísla 32 se jménem a daty Zdenka Mašínová, se zesta -
 vil a vyzval mne, abych s ním šla k tomuto místu! Dále mně sdělil,
 že před několika dny byly na nákladním voze, bez rakví, dovezeny

ostatky dětí z pankráčské věznice, které matkám nepřežily a počet pro jednu šachtu byl doplněn dospělými, tak se stalo že ostatky maminky jsou právě v tomto místě! Šachta byla ^{tehdy} čerstvě zasypána!

A tak právě sem jsem přes 30 let ^h chodila a byla svědkem, jak prostor se postupně mění v hřbitovní smětistiště, zvažem odpadem hřbitova!!! Místo se stávalo hůře identifikovatelné!

Po nějakém čase se stal takovým "majákem", několik metrů v levo, objevivší se kříž se jménem umučeného pátera Toufara a moje návštěvy patřily také jemu!

Erzy pa 17. listopadu 1989 jsem usilovala o důstojnou úpravu tohoto tragického místa, které se mělo stát pietou naší společnosti! Bohužel marně!!! Neprosto bez zájmu jsem se setkala od "Konfederace polit. vězňů, Václava Havla "morální autority", " a po pražskou městskou správu!! Lze to pokládat za ostudné! Nezbylo, než označit alespoň kamenou deskou místo šachty kde spočinuly ostatky matky protože po důkladné úvaze o její případné exhumaci se námjevilo jako krajně ne důstojné vůči ostatním statečným i obětem!!

Nakonec v polovině devadesátých letech se ujali a vynaložili hodně energie k důstojné úpravě celého prostoru, pan Stanislav Stránský-politický vězeň 50tých let a pan DocJ. Nedomec!

Mají velkou zásluhu o to, aby tento prostor byl zachován pro další generace jako memento hrůzných totalitních systémů!

Proto se mně příliš dotýká nynější záměr církve a snad i rodiny pana pátera Toufara, exhumovat jeho ostatky z místa, kde zůstanou ostatní nebo snad mají touto cestou jít další pozůstatci, aby kradosti pohrobků komunistů byli uspokojeni tím že zmizí jedna připomínka jejich bezpříkladného, téměř půl století - řádění i v této naší nebohé zemi?!

Díky za Váš čas, který jste věnoval mému sdělení.

S pozdravem.

Olomouc 9.10.2014.

Z. Mašínová
Z. Mašínová,
Švermova 1002/1,
OLOMOUČ.